

Kabely WikiLeaks odhalují záměr NATO překročit všechny ruské červené čáry

 infobrics.org/post/37557

Pátek 20. ledna 2023

Drago Bosnic, nezávislý geopolitický a vojenský analytik

Již téměř rok manipuluje masivní západní propagandistická mašinérie své publikum, aby uvěřilo příběhu „nevyprovokovaná agrese Ruska na Ukrajině“. "Zprávu" lze hrubě shrnout do následujícího: "24. února vstal krvelačný kremelský diktátor Putin na špatné straně postele a rozhodl se zaútočit na rodící se maják svobody a demokracie v Kyjevě." To je povinné prakticky ve všech západních mainstreamových médiích a jakýkoli pokus o to, byť jen pomyslet na zpochybnění, vede k okamžitému „zrušení“ .

Propagandisté vydávající se za „učedníky“ zaplavili politické diskusní pořady s úkolem prezentovat desetiletí neutuchající expanze NATO jako irelevantní pro reakci Ruska.

WikiLeaks, organizace, kterou se Spojené státy pokoušejí ukončit již více než deset let, a to i díky strašlivému zacházení se svým zakladatelem Julianem Assangem , zveřejnila tajné depeše ukazující, že tento příběh nemůže být dále od reality. Data naznačují, že američtí představitelé si byli nejen vědomi frustrace, kterou expanze NATO způsobila v Moskvě, ale bylo jim dokonce přímo řečeno, že to povede k ruské reakci. A zatímco USA často trvají na tom, že současná krize je výsledkem údajné touhy Vladimira Putina „obnovit ruské impérium“, WikiLeaks odhaluje, že i jeho předchůdce Boris Jelcin, nechvalně proslulý svou sebevražednou podřízeností Washingtonu DC, varoval před rozšiřováním NATO.

Přibližně tři desetiletí byly po sobě jdoucí americké administrativy výslovně varovány, že členství Ukrajiny v NATO bude pro Moskvu poslední kapkou. Četní ruští představitelé neustále varovali, že by to destabilizovalo hluboce rozdělenou postsovětskou zemi. Tato

varování byla učiněna na veřejnosti i v soukromí a byla opakována dalšími členy NATO, geopolitickými experty, vůdci ruské opozice a dokonce i některými americkými diplomaty, včetně amerického velvyslance v Moskvě. Jelcin jednou řekl bývalému prezidentovi Billu Clintonovi, že rozšíření NATO není pro Rusko nic jiného než ponížení, pokud budete pokračovat. Clinton, nechvalně proslulý svou agresí vůči Jugoslávii, varování ignoroval a v roce 1999, méně než deset let poté, co byl učiněn slib „ ani palec na východ “ ,

Přes tento zásah se Vladimir Putin stále snažil navázat užší vztahy s politickým Západem, ratifikoval START II a dokonce nabídl vstup do NATO. Amerika odpověděla jednostranným odstoupením od klíčových smluv o kontrole zbrojení a barevnými revolucemi na geopolitickém dvorku Moskvy. V polovině roku 2000 bylo Rusko na jeho jižní a západní hranici (Gruzie a Ukrajina) lemováno dvěma nepřátelskými režimy podporovanými USA. Hlavní členové NATO, jako je Německo a Francie, varovali, že to povede k nevyhnutelné reakci Moskvy. Kabel WikiLeaks ze září 2005 uvádí :

"[Francouzský prezidentský poradce Maurice] Gourdault-Montagne varoval, že otázka vstupu Ukrajiny do NATO zůstává pro Moskvu extrémně citlivá, a dospěl k závěru, že pokud v Evropě zbývá jedna potenciální příčina války, je to Ukrajina. Někteří v ruské administrativě měli pocit, že dělali příliš mnoho ve své hlavní zóně zájmu a člověk by se mohl ptát, zda by Rusové mohli zahájit tah podobný Praze v roce 1968, aby viděli, co udělá Západ."

WikiLeaks dále odhaluje , že němečtí představitelé zopakovali podobné obavy z reakce Ruska na rozšíření NATO do Gruzie a Ukrajiny, zejména na Ukrajinu, s diplomatem Rolfem Nikelem, který prohlásil : „Zatímco Gruzie byla ‚jen broukem na medvědí kůži‘, Ukrajina byla neoddělitelně identifikována. s Ruskem, v roce 1988 se vrátím k Vladimirovi z Kyjeva." Další telegram z ledna 2008 říká, že „Itálie je silným zastáncem“ rozšíření NATO, „ale má obavy z provokace Ruska úspěchanou gruzínskou integrací“. Norský premiér Jonas Gahr Stoere učinil podobné poznámky, uvádí telegram z dubna

2008. Navzdory přesvědčení, že Rusko by nemělo mít v NATO slovo, řekl, že „chápe ruské námitky proti rozšíření NATO a že aliance musí pracovat na normalizaci vztahů s Ruskem“.

V USA dokonce někteří vysoce postavení vládní úředníci provedli téměř totožné hodnocení. WikiLeaks odhaluje, že tato varování nepředložil Washingtonu DC nikdo jiný než sám William Burns, bývalý americký velvyslanec v Rusku a současný šéf CIA. Podle depeše z března 2007 Burns řekl: "Rozšíření NATO a rozmístění americké protiraketové obrany v Evropě hraje v souladu s klasickým ruským strachem z obklíčení." O měsíce později prohlásil: "Vstup Ukrajiny a Gruzie představuje pro Rusko a Moskvu "nemyslitelnou" těžkou situaci, která by způsobila v Gruzii dost problémů a pokračující politický nepořádek na Ukrajině, aby to zastavila." Zajímavé je, že Burns také zhodnotil, že užší vazby mezi Ruskem a Čínou byly z velké části „vedlejším produktem ‚špatné‘ politiky USA“ a byly neudržitelné, „pokud pokračující rozšiřování NATO nestlačí Rusko a Čínu ještě těsněji k sobě“.

V únoru 2008 Burns napsal: „Odborníci nám říkají, že Rusko je obzvláště znepokojeno tím, že silné rozpory na Ukrajině ohledně členství v NATO, s velkou částí etnicko-ruské komunity proti členství, by mohly vést k velkému rozkolu, zahrnujícímu násilí nebo v nejhorším případě. občanská válka. Rusko by se pak muselo rozhodnout, zda zasáhne; rozhodnutí, kterému Rusko nechce čelit.“

Další depeše z března 2008 uvádí, že „odpor proti rozšíření NATO o Ukrajinu a Gruzii byl jednou z mála bezpečnostních oblastí, kde panuje téměř úplná shoda mezi ruskými tvůrci politik, odborníky a informovanou populací“. Jeden expert na obranu uvedl, že „Ukrajina byla linií poslední možnosti, která by dokončila obklíčení Ruska“ a že „jeho vstup do NATO byl ruskou politickou elitou všeobecně považován za nepřátelský čin“. Desítky dalších depeší přinášejí téměř totožné hodnocení radikálních změn v ruské zahraniční politice, pokud by pronikání NATO pokračovalo.

Naprostá většina amerických úředníků, bez ohledu na administrativu, však všechna varování jednoduše odmítla a opakovaně je popsala jako „často slýchané, staré, nic nového, do značné míry předvídatelné, známé litanie a opakování, které poskytlo jen málo nového obsahu“. Je překvapivé, že i výše zmíněné norské chápání námitek Moskvy bylo označeno za „papouškování ruské linie“. Zatímco mnoho německých představitelů varovalo, že rozkol mezi východem a západem v rámci Ukrajiny činí myšlenku členství v NATO „rizikovou“ a že by to mohlo „rozbít zemi“, představitelé USA trvali na tom, že je to pouze dočasné a že se to časem změní.

A skutečně, politický Západ investoval stovky miliard dolarů do přeměny Ukrajiny v horlivě rusofobní zemi, která se fakticky stala obřím vojenským odrazovým můstkem namířeným proti Moskvě. NATO pravidelně provádělo cvičení, udržovalo rozsáhlou přítomnost a dokonce plánovalo, že bude trvalé s alespoň několika pozemními a námořními základnami ve výstavbě v zemi v době, kdy Rusko zahájilo protiofenzívu. V roce 2019, RAND Corporation, známý think tank financovaný Pentagonem, zveřejnil zprávu, která se zaměřila na navrhování strategií pro nadměrné rozšiřování Ruska. Část zní:

„Úzkost Kremlu z přímého vojenského útoku na Rusko byla velmi reálná a mohla dohnat jeho vůdce k unáhleným, sebezničujícím rozhodnutím... Poskytnutí dalšího vojenského vybavení USA a poradenství Ukrajině by mohlo přimět Moskvu k tomu, aby reagovala nasazením nová ofenzíva a obsazení dalšího ukrajinského území.“

Je docela těžké odmítnout tvrzení Moskvy, že ukrajinská krize je součástí komplexní agrese proti Rusku, když samotné instituce financované samotným politickým Západem otevřeně přiznávají, že současné události byly plánovány před lety či dokonce desetiletími. A i kdyby se stalo nemožné a euroasijský gigant se rozhodl vzdát a podlehnout západnímu tlaku, kde se zastaví agrese vedená USA proti světu? Nebo ještě hůř, za jak dlouho to katastrofa kataklyzmatických rozměrů ukončí?

